

det ogsaa er udtalt i de Motiver, som jeg næv-
 nede, hidtil har savnet en Bestemmelse, navnlig
 for de figurlige Varemærkers Vedkommende om,
 hvad en Mand egentlig skulde foretage sig, hvilke
 formelle Foranstaltninger der fra hans Side ere
 nødvendige, for at det kunde anses at foreligge og
 fremtræde som bevisligt, at han er Eier af et be-
 stemt Varemærke. Det er blandt Andet denne
 Mangel, som søges afhjulpen ved det nuværende
 Lovforslag. Dette Lovforslag deler sig med Hen-
 syn til Begrebet om Varemærker i videre For-
 stand ogsaa i to Dele, idet det dels omhandler
 de egentlige Mærker, saadanne Mærker, som inde-
 holde en Mands Navn eller et Firmas Navn
 eller Navnet paa den faste Giendom, som er Til-
 virkningsstedet for de af en Mand frembragte
 Varer, dels de figurlige Varemærker, saadanne
 Varemærker, paa hvilke der ikke behøves i alt
 Fald at staa et Navn, men som hovedsagelig
 bestaa i en eller anden Tegning. Med Hensyn
 til disse sidste er det, at Lovforslaget giver Regler
 for, hvorledes den, som agter at benytte saadanne
 Varemærker og erhverver sig en udelukkende Ret
 dertil, har at forholde sig. Med Hensyn til
 Navnemærkerne forbliver det fremdeles ved det
 Tidligere; Indregistrering af dem er ikke anset for
 nødvendig, idet de karakterisere sig selv til-
 strækkelig som hørende til den Person, hvis
 Navn de føre. Naar der nu spørges om, hvor-
 ledes og i hvilket Omfang den, der ønsker at føre
 et figurligt Varemærke, ikke alene har at forholde
 sig, men ogsaa hvilken Ret Erhvervelsen af et
 saadant Varemærke hjemler, har der, saaledes som
 det allerede blev omtalt ved 1ste Behandling
 her i Salen i denne Samling, været nogen Me-
 ningsforskjel i saa Henseende, en Meningsforskjel,
 der ogsaa gjorde sig gjældende i Behandlingen i
 det andet Thing. Den ene Side af denne Me-
 ningsforskjel gaar ud paa, at Varemærket kun
 skal referere sig til den Gjenstand, det gjælder,
 saaledes at det ikke er udelukket, at flere Personer
 kunne have det samme Varemærke, naar det kun
 er for forskellige Gjenstande. Man har, tror
 jeg, kortelig udtrykt denne Grundsatning saaledes,
 at Mærket følger Varerne. Den Betragtning,
 som man gjorde gjældende, var derimod, at Mær-
 ket skulde følge Personen saaledes, at enhver
 Person, der har erhvervet sig Ret til at føre et
 Varemærke, bør kunne overføre det paa alle de
 Varer, han vil, uden Hensyn til, om de ere af
 forskjellig Slags, og uden at han behøver at gjøre
 Rede for, til hvilken Slags Varer han vil an-
 vende Varemærket. Som det allerede blev be-
 mærket ved 1ste Behandling, har Udvalget i saa
 Henseende søgt at stille sig paa et mæglende
 Standpunkt, hvad den høitærede Indenrigsminister
 ogsaa erkjendte i det Foredrag, vi hørte fra ham
 ved den Leilighed. De Ytringer, der dengang
 faldt fra den høitærede Minister, have givet Ud-
 valget Anledning til igjen at tage dette Forhold

under særlig nøie Overveielse, men Udvalget har
 dog ikke kunnet komme til noget andet Stand-
 punkt end det, som det tidligere, altsaa i forrige
 Samling, indtog i denne Sag. Ligesom det er
 flet i den Betænkning, der blev afgiven i forrige
 Samling, saaledes er der ogsaa i den Betænt-
 ning, der nu foreligger, gjort Rede for Udvalgets
 Grunde til at fastholde dette Standpunkt. Jeg
 skal derfor hovedsagelig i saa Henseende henholde
 mig til, hvad derom er anført i Betænkningen,
 men dog tillade mig dertil endnu at føie et Par
 Ord. For det Første er det forekommet Ud-
 valget, at det ikke paa nogen Maade lader sig
 anbefale, at det samme Varemærke benyttes af
 flere Personer, som end til forskjellige Slags
 Varer. Dette Forhold blev stærkt pointeret i
 Behandlingerne i Landstinget af en æret Lands-
 thingsmand fra Korsør. De Udtalelser, som jeg
 figter til, findes i Landstingstidenden for forrige
 Samling, Sp. 243, hvor den ærede Landstings-
 mand, jeg nævnte, udtaler sig imod en saadan
 Foranstaltning og blandt Andet siger: „Naar et
 et eller andet Varemærke blev almindeligt, saa
 vilde det være ret morsomt, om der, naar man
 spurgte: Hvis er dette Varemærke? da blev svaret:
 „Det er Petersens for Smør, Ssensens for Kaffel-
 ovne, Hansens for Chokolade og Mielsens for Sy-
 maskiner“. Udvalget har, som sagt, maattet slutte
 sig til den Betragtning, der af den ærede
 Taler i Landstinget, som jeg nævnte, og fra
 flere andre Sider i Landstinget blev gjort gjæl-
 dende, at det ikke kan anses for hensigtsmæssigt
 at tilstede en Person at erhverve Ret til at bruge
 et Varemærke, som en Anden allerede har erholdt
 Eneret paa, selv om den, som nu vil bruge det,
 vil benytte det til andre Slags Varer, end den
 har opgivet at ville benytte det til, som
 har erhvervet Eneret derpaa. Udvalget
 har ikke været istand til at indse, at der til Grund
 for Begjæringen om at benytte et Varemærke, som
 en Anden allerede har erhvervet Eneret paa, kan
 ligge Motiver, som paa nogen Maade fortjene
 enten Beskyttelse eller Opmuntring. Naar Ud-
 valget altsaa er kommet dertil, at den, som en-
 gang har erhvervet Eneret paa et Varemærke,
 ogsaa maa have udelukkende Ret til at benytte
 dette Mærke, har Udvalget paa den anden Side
 dog ikke troet, at man burde gaa saavidt, at man
 burde tillægge Erhververen Eneret for alt Muligt,
 hvad han paa den Tid, han erhverver Varemær-
 ket, handler med eller senere kunde faae ifinde at
 handle med, undtagen paa den Betingelse,
 at han opgiver, hvilke Varer han agter
 at benytte Varemærket til. Der kan være
 Spørgsmaal om, hvorvidt det falder i den
 vedkommende Handelses Interesse at opgive ganske
 generelt, at han vil benytte Varemærket til den
 Branche af Varer, der nu føres i hans Handel,
 f. Ex. Galanterivarer, korte Varer, Senkravvarer,
 eller hvilken anden generel Varebetegnelse han